

Karins vittnesbörd - Del 8

[Spara som PDF](#)

”Berättelsen om hur jag kom in i Livets Ord... och vägen ut därifrån”

Del 8: Efterskrift - skrivet 2001-11-22

Jag var med i Livets Ord i 13 år

Det var en värld för sig, som ihärdigt strävade efter att framstå som den rätta och normala, och därigenom varje medlem också rätt och normal. Samtidigt hade vi en Ulf Ekman som aldrig ville ge sig, böja sig eller anpassa sig, och inte ville bli funnen i någon låda eller något fack. Han sprängde sig alltid ut ur det normala, och ansåg det gudomligt normalt. Vi tyckte han var jätteskojig, men jag kände också att det var mycket i kristendomen han inte visste - ännu. Jag trodde förstås att han skulle förstå det, bara någon kunde tala om det ordentligt och han samtidigt lyssnade och det rätta ögonblicket vara inne. Eller så skulle det ge sig med tiden.

Jag upplevde också att han var mycket otrevlig mot människor och i sin maktutövning. Han kunde dra fram folk och avslöja deras synder och ställa dem inför ultimatum offentligt. Han använde musiken för att få oss att må bra trots allt. Efter tuffa slängar så tröstade han. Mjuk musik och helande.

Jag levde i två "verkligheter", den vanliga och Livets Ords verklighet. Där förekom mycket som jag skämdes för. Också sådant jag var stolt över. Missionselden, och den pricksäkra profetian, som jag trodde. Att vi var stora, starka och vackra, att det var mer liv och smörjelse över oss än över några andra, i varje fall i Sverige. Att vi fick så mycket gjort, att vi kunde agera som en man när det gällde. Att vi var snabba, effektiva och begåvade.

Nu till det jag skämdes för

Dubbellivet, att jag var tvungen hantera två "sanningar" samtidigt. På jobbet arbetade vi te.x. högteknologiskt, medicinskt och försökte även ge människor en fridfull död (intensivvård). I församlingen var sjukvård ett andrahandsalternativ, egentligen borde man lägga händerna på människor och få dem helade. Tyvärr

lyckades det dåligt. Det var något som aldrig kommenterades annat än som brister i vår, församlingens tro, och den skulle utbildas bort. Den fridfulla döden var en lögn från djävulen eftersom människorna gick till helvetet och så länge jag låtsades som om den fridfulla döden var verklig, så lurade jag fler till helvetet.

Jag visste att det måste finnas en balans någonstans men den hade för evigt gått förlorad för mig när jag gick in i Livets Ord. Jag hade måst lämna det gamla, religiösa, bakom, och det genom tvång. Jag hade försökt sluta när jag såg vartåt det barkade, efter 1½ år i rörelsen, men blev då "hämtad" och i samband med det upplevde jag hur jag inte kunde bestämma längre om jag skulle vara kvar eller gå. Det var övernaturliga krafter i verksamhet som var starkare än jag och jag visste inte om det var Gud eller djävulen. Mitt inre sa mig, skräckslaget, att det var Gud. Mitt skräckslagna jag ville då inte längre till himmelen. Ville inte möta den Guden. Jag kände då att jag skulle gå evigt förlorad, eftersom jag inte ville till himmelen. Men så länge jag levde, ville jag i alla fall leva som en kristen.

Jag upplevde att på bibelskolan hade de dåligt grepp om vad som egentligen hände inuti oss elever. Det var en idyllisering. "*Hur många av er känner att ni är på världens bästa bibelskola?*", frågade talarna. Vi förväntades då alla sträcka upp händerna. Även jag gjorde det, för att inte sticka ut och bli "åtgärdad" på något vis.

Åtgärdad kunde man bli. Ulf Ekman eller någon annan kunde få ett "kunskapens ord". De blev då som hundar som fått upp ett sniff, kunde gå ner i salen och spana - ungefär där - borde det vara - och ta tag i någon. Jag blev plockad en gång under ettan, då jag var som mest olycklig. Det enda som hände var att jag togs fram och Ulf Ekman la händerna på mig.

När jag just bestämt mig för att sluta - det var tidigare under skolåret, strax före jul - då hade mina grannar sagt att Ulf Ekman parkerat bilen på gården och vandrat runt min lägenhet på hörnet. Jag var då inte hemma. Det var den dagen jag kommit på att man KAN sluta. Men, som jag sagt, jag blev upplockad efter nyår av en av deras "blodhundar" som jag kände det.

Jag var så rädd!

Märkte att när jag gav efter och böjde mig för att jag skulle vara där och ingen annanstans, då kom en slags frid. Jag kunde dock inte tala om vad jag upplevt. Jag kunde då jubla, sjunga, uppskatta tuffa möten och profetior och dylikt. Så jag gav efter under ett par månaders tid, fram till påsk.

Efter påsk vaknade längtan att komma ut ur Livets Ord. Jag var sen olycklig och ångestfull under resten av bibelskoleåret. Efter skolavslutningen, då jag fått Sobril av en kamrat för att orka, då siktade jag på att åka bort och aldrig mer komma tillbaka. Jag mådde inte bra.

Jag flyttade, men det gick inte. Jag var beroende av den andligt glittriga miljön för att inte få ångest. Så jag flyttade tillbaka och gick in under oket. Det var sommaren 1985 efter mitt bibelskoleår 1984-85.

Under oket gick det ganska bra och jag blev en medlem i de verkligt frälstas skara. En tid predikade jag för små grupper i bostadsområdena och på torget. Jag var brinnande och skrädde inte orden. Jag skämdes också någonstans. Kände att jag var ojuste mot människor och spred min egen ångest vidare.

Jag beslöt mig för att be för människor i tysthet men inte försöka få dem att bli livetsordare, de skulle inte behöva ha min ångest, den jag hade djupt inom mig, att bära på. Jag önskade att arbetskamraterna skulle bli frälsta, men att de skulle bli EFS:are som min familj hemma, och inte ha ångest och vara rädda som jag. Naturligtvis uppfattade jag mig inte i vardagslag som rädd eller ångestfull. Jag var tvärtom tuff. Jag vittnade tufft, predikade häftigt och konfrontativt när jag fick tillfälle. Jag var elak mot människor. Jag skämdes.

Jag älskade mitt arbete, blev undersköterska och sedan sjuksköterska och var då professionell. På utbildningarna hade jag en del konfrontationer, men ihop med patienterna var jag som jag skulle vara. Jag har gott samvete för den tiden och har alltid trivts med jobbet och patienterna. Jag bar på en hemlighet, som var fruktansvärd, och som jag skämdes för. Min svaghet fick bara inte komma ut. Den tuffa intensivvårdsmiljön hjälpte mig, vi var många livetsordare där som var kamrater och vi kunde se på varandra tvärs över ett rum och bara känna stödet. Mot arbetskamraterna var alla schysta, inga övertramp eller otäcka vittnanden. Jag hade bra livetsordkamrater på jobbet, de var intresserade av människor och duktiga på att jobba.

Vad i detta som är mänskligt, från Gud och från djävulen, det har jag inte riktigt benat ut än. Sektmekanismerna är tydliga. Övernaturlig kunskap kan förekomma även i andra typer av djupt engagemang, t.ex. förälskelse. Det allvarligaste är kanske att i denna berättelse finns inte en skymt av evangelium och vad är det då? Det är en religion. Men inte Kristi evangelium. Det är något i stil med Jehovas vittnen eller mormonerna. Tillräckligt mänskligt för att man ska kunna leva med det, man får god mat och sova på nätterna, man får bilda familj och ha vanliga jobb. Men djupt inom en finns en mörk hemlighet. Som hos ett barn som växer

upp med misshandel, missbruk eller incest i hemmet.

Det finns mera att berätta. Andra, som inte varit så kristet vaccinerade som jag, har upplevt mera trollerikonster och även utfört dem själv. Jag var alldeles för medveten om vad som är rätt och orätt att göra, så jag accepterade aldrig att manipulera andra. Det finns berättelser på nätet – jag återkommer.

Sedan jag sprattlat för att komma loss, och ändå kommit tillbaka till sist – "frivilligt" – hösten 1985, vidtog tre år då jag smälte och jobbade med det material jag fått att begrunda under årskurs 1 på Livets Ords Bibelcenter. Vi var då kvar i orange huset med blev allt mera trångbodda. Jag minns de åren som att allt gick sin gilla gång. Jag hade en väninna som alltid pratade mig lugn när jag var orolig och ledsen och tolkade verkligheten åt mig så, att när jag mådde dåligt så berodde det på saker i andevärlden.

1987 var det Stora Bönemötet i Örebro som skulle förändra den andliga atmosfären i Sverige. Ulf Ekman var inbjuden som talare, och från det tillfället började Livets Ords isolering brytas, men det betydde inte att Ulf Ekman modererade sina uppfattningar alls. Vi skulle fortfarande "ta" landet, med en ton som om det var fråga om en våldtäkt. Att Sverige skulle bli frälst skulle naturligtvis innebära att allting skulle bli som Livets Ord. Jag insåg att alla andliga fristäder skulle försvinna om han fick bestämma. Jag hoppades att han skulle inse problemet, men det har han fortfarande inte gjort.

Under de här åren gick jag på många seminarier och lyssnade till en massa undervisning. Dels vad som kallades grundläggande trosundervisning. Dels grejer som var mera "far-out".

"Den goda bekännelsen"

Något som jag förstått är direkt jämförbart med New age är "Den goda bekännelsen". Det gäller att tala ut lösningen, inte problemet. "*Om någon SÄGER till detta berg: 'Häv dig upp och kasta dig i havet', och därvid inte tvivlar i sitt hjärta, utan tror, då ska det ske honom så som han säger.*" Detta bibelcitat fördes ut så att tonvikten var lagd på SÄGER, dvs tala ut det du vill skall ske och det skall ske. Som jag förstår är det New age-teknik. Samt på TROR, och inte tvivlar. Nu kommer det knepiga för begreppet "tro" har här delvis en annan betydelse än den vanliga. Tron är något som ska tränas upp, som en arm eller muskel.

"Helande"

Här lutar man sig mot ordet i Jesaja 53: "*Det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor, dem lade han på sig.... Straffet var lagt på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår blir vi helade.*" Detta tolkade man, och tolkar fortfarande, som att det inte gällde det inre helande som kommer av syndernas förlåtelse och frid med Gud, utan konkret. Jesus fick blodiga sår, vi får fysiskt helande. Eftersom helandet finns i försoningen så är det vår rätt att få det.

Om vi inte är helade, så har vi antingen inte förstått att vi är helade i försoningen eller så har Satan fått stjäla det. Vi ska kräva helandet tillbaka. Helande är "barnens bröd", vår rättighet i alla lägen.

Om jag inte är frisk så är jag i en situation där Satan har ett övertag.

Om jag känner att jag blir förkyld och tycker att det passar rätt bra eftersom jag jobbat alldeles för mycket och fått för lite sömn sista tiden, då är det att ge efter för djävulen. Att ge efter för sjukdom är lika felaktigt och olämpligt som att ge efter för en frestelse till synd.

Många riter togs till för att få hälsan åter. Handpåläggning är bara förnamnet, som man brukar säga. Ideliga bekännelser av bibelord, lappar på kylskåpet, kassetband, böcker. Framför allt var det viktigt att bekänna sig som helad, i Jesu sår. Tala framför allt rätt!

Som tillägg till detta fanns förstås smörjelsen. Smörjelsen fanns på helandeevangelisters möten, men också över vissa sånger och skivor. Det var nyttigt och sådana skivor skulle man lyssna på. Jag minns en familj som fick ett barn med Downs syndrom. De spelade ständigt skivorna *The Master's Healing Touch* hemma. Det är musik besläktad med atmosfären på Kathryn Kuhlmanns och Benny Hinns möten.

Man kunde också bli helad genom "kunskapens ord". Det tillgick så att predikanten plötsligt kallade fram någon som han t.ex. lade händerna på. Ögonblicket var då inne.

Vanlig handpåläggning uppmuntrades, man skulle gå fram ofta och ta emot smörjelsen.

När jag var sjuk – innan jag lämnade Livets Ord – fungerade intet av detta. Det som fungerade var vanlig enkel medmänsklighet, ett professionellt bemötande, personligt intresse som jag mötte på psykmottagningen, samt medicin som höjde serotoninhalten i blodet.

Däremot min cellgruppsledare förmanade mig stillsamt med orden "*Karin, du talar fel, och du tänker fel.*" Ingen på Livets ord kunde hjälpa mig. Två gånger upplevde jag förbättring i samband med att jag upplevde bekräftelse från Ulf Ekman. Ångesten försvann då och även symtomen på sjukdom – för några timmar.

"Ekonomiskt överflöd"

Ge, så ska ni få. Vad en människa sår det ska hon också skörda. Men sådden måste ske i god jord. Man skulle så in i en tjänst som Gud välsignade, så jag gav till Livets Ord. Skörden fick man sedan kräva fram av djävulen om den inte uppenbarade sig.

Jag märkte att mitt sätt att hantera pengar var bättre än Ulf Ekmans. Att ge rikligt var jag uppfostrad till, det var enkelt. Jag bara skickade tiondedelen av bruttoinkomsten direkt till Livets Ord. (Under månaden som följde uppmanades församlingen hela tiden att ge, ge rikligt, ge tionde, att offra, att så in, och att ge tionde, och att ge sitt tionde, igen och igen... Jag var förbryllad. Hade de inte fått in tiondet? Behövde de mer?

Deras pengar var alltid slut. Hans pengar tog hela tiden slut!!!

Mina pengar däremot brukade inte ta slut, trots tionde och nästan lika mycket igen i offer. Jag blev aldrig tvungen att kräva ut av djävulen, därför att jag hade inga dumma utgifter. Så därför har jag inte provat den tekniken och vet inte hur den fungerar, men för Ulf Ekman fungerar den. (Mycket finns att säga om detta men jag avstår.)

"Tro"

Det behövdes alltså minst ett års bibelskoleundervisning för att vi skulle omdefiniera centrala kristna begrepp till något annat som lät likadant. Tro, bön, helande, förlåtelse. Allt omdefinierades så att till slut kunde man använda samma ord men mena något annat än den som inte fått "Den här undervisningen".

Tro var alltså en egenskap hos människan som skulle övas och tränas, som styrketräning så man kunde tro in mer och mer och mer.

"Bön"

Be att få något? Nej, BÖN! BÖÖÖÖN! Bön är inte bön i vanlig bemärkelse, utan "intercessory prayer", krigstungor med mera. Genom tungotal kopplar man in på en ny våglängd och blir ledd av Anden att göra handlingar, uttala saker och så vidare. Man kunde också be i krigstungor, peppra på som en kulspruta. Man kunde proklamera GUDS ORD ut i andevärlden för att läsa lusen av Satan. Man kunde också ligga ner inför Gud i underkastelse - eller skratt för den delen.

Jag var inte så lätt att få ner på golvet. Hur mycket de än lade händerna på mig så föll jag nästan aldrig eftersom jag behöll balansen. Däremot blev jag en hejare på bön i tungor. Och jag säger inte att det är fel. Jag har haft den här känsligheten i anden, sett och profeterat och allting, och jag säger inte att det var djävulen. Jag säger inte att det var Gud jämt heller. En känslighet övades upp som gjorde att man kunde veta vad som var på gång i anden, var människor befann sig osv. En lördag eftermiddag var jag hemma och insåg plötsligt: "Nu går familjen S." Alltså, att de just då lämnade Livets Ord som rörelse. Jag åkte genast hem till dem för att se om jag kunde se något ovanligt, men det gjorde jag inte. Ändå var det precis då som fru S bestämde sig för att återuppta sina präststudier. Så började universitetets vårtermin. Hon är präst i dag. Ett halvår senare berättade hon och då var hon avhoppad.

Jag upplevde också märkliga och starka ting i samband med Palmemordet. På samma sätt tror jag inte det var ockult utan min uppövade känslighet och det faktum att jag den kvällen bad för Sverige, alltså metade i rätt å.

"Rättfärdighet"

"Du är rättfärdig! Så du behöver inte be om förlåtelse för någonting. Istället ska du förlåta, andra. Förlåt dem som förföljer dig."

I själva verket var förföljarna förstas ute efter att få "dig" att inse att du är ute i tvivelaktiga ärenden och gör människor illa på din väg. Eftersom "du" är smord av Gud och gör det rätta, är de sända av djävulen, Fader, förlåt dem, ty de veta icke vad de göra.

"Du" är rättfärdig, alltså kritik av djävulen. Så gör man för att slippa utvecklas eller lära av misstag.

Vilken förhärdelse! En mental teknik. Jag förknippar mentala tekniker med New age.

Bön, helande, även lovsång, med mera, allt blir mentala tekniker för att förändra saker runtomkring och få motstånd att vika. Jag använde lovsången mycket.

Orden hade makt och smörjelse över sig. T.ex. används orden "I Jesu namn" och "blodet" som rena besvärjelser. Jag ska inte gå igenom hela trosläran.

"Smörjelse"

Tillresta talare profeterade och handlade under "smörjelsen". Det var en stämning som man inte fick störa. De kunde vara ganska känsliga i anden. Jag var upprorisk en gång och cyklade ut en höstdag mot kyrkogården i Berthåga. Till saken hör att jag alltid gillat kyrkogårdar, men Ulf Ekman gör det inte. "*En ande av död.*"

Frid och skönhet tycker jag, blandat med allvar men inte sorg eller rädsla. Jag cyklade dit ut i vart fall. Motvilligt gick jag sedan på möte med Ed DuFresne. Det var ett möte då han använde sig av tystnad. Det var tyst, han gick där framme, tog fram människor, bad för dem, någon tolkade, kanske Ulf eller så Svante Rumar eller Robert Ekh. Eftersom jag inte var inne i stämningen fann jag mötet urtrist och tog upp mitt nya testamente för att fördriva tiden.

Pastor Du Fresne rörde sig neråt gången som om han sökte något, tittade längs bänk efter bänk. När han kom fram till min bänkrad och tittade längs efter den stannade han, men han gjorde ingenting. Han vände och gick tillbaka mot podiet igen. Tydligen hade han hittat "störningskällan" men beslöt sig att låta saken bero. Det kändes som en varning. En av många, då jag misstänkte att jag hade helt fel ande, inte Guds ande i alla fall.

Det finns massor att berätta. Här utforskar man andliga möjligheter och experimenterar. Det var vad jag höll på med under de här åren. Experimenterade och utforskade. Profeterade, bad och fick syner och uppenbarelser.

Jag havererade under årskurs 1, reparerades under de följande åren, och gick ett segerrikt bibelskoleår 1989-90. Det tråkiga var att trots att jag utvecklades på jobbet, fick uppskattning och mer ansvar, skedde inte motsvarande utveckling inom Livets Ord. Jag hade helt enkelt inte lika kul där. Jag började hjälpa till mer än med städning och utskick. 1988 tog jag ansvar för städförråden på Kristna skolan och det behöll jag under ett år.

1989 blev jag en av dem som gjorde bibelskolans årsbok och därmed var med och definierade vad som egentligen hände på skolan. Det var roligt att arbeta med texterna. Jag började hjälpa till på *Nyhetsbrevet* och *Magazinet* med

korrektur och textredigering medan jag lärde känna folk lite grann och hade sällskap. Till slut hade jag delansvar för tidningen *Missionsrapport* under ett år. Varje månad skrev jag flera artiklar bl.a. om Månadens projekt. Nu blev jag allt bättre på att skriva "reklamtexter" som appellerade till känslor. Jag hade också börjat jobba som sjuksköterska.

I min kamp för tillfredsställelse blev jag utarbetad och mer än det. Jag gick på och blev så småningom utbränd, eller fick en utmattningsdepression. Jag hade tvångssyndrom och var otroligt nergången. Under sjukdomstiden fick jag inblick i hjälplösheten hos den organisation jag älskat och tjänat och trott på. De kunde inte hjälpa mig. Jag tyckte att jag hade alla tecken på demonpåverkan, jag sprang omkring och ville bli befriad. Runt om kring mig dog trogna medlemmar i cancer och andra sjukdomar, som "i världen" och "inom de traditionella, döda kyrkorna" med den skillnaden att deras läge aldrig bejakades, de fick inte tillfälle att se verkligheten, de fick dåligt med medkänsla, men en hel del handpåläggning, och visst, en hel del arbete lades ner på att t.ex. sitta hos en döende ung flicka men hon dog likafullt. Jag kände att jag ville inte dö på det viset. Jag ville kunna se och säga att jag är sjuk och jag ska dö, men jag lever idag, och jag har tid att ordna upp mitt liv och ta adjö. Jag vill inte bekänna mitt helande. Jag vill leva verkligt.

Det var så osunt alltihop och jag förlorade tron på Livets Ord. Orden som de talade blev ihåliga, och jag såg att kärleken till Ulf Ekman gick före kärleken till medmänniskan. Hjälplöshet och oförmåga och samtidigt kunde de inte säga att sjukvården kunde göra det bättre än de, bota fler och trösta fler. En storstilad teknik som inte fungerar. Som har makt att köra över andra människor med mentala tekniker eller manipulation. Med starka övernaturliga inslag. Med elitism, med en känsla av utvaldhet, och att tiden är inne. **Liknar det inte New age? New age, men med kristen profil?**

/Karin

[<- Till Del 7](#) | [Till del 9 ->](#)

Läs vidare

- [Att gå vidare i tron - livet efter Trosrörelsen](#)
- [Tio villoläror inom Trosrörelsens teologi](#)